

Número 9.

PORTAVEU DE LA DECENCIA

Any I.

Tots els treballs firmats seran passats per las armas.
No's retornan els originals per bascas que tinguin.

Redacció y Administració,
Carrer de Corró, n.º 164, baixos

La correspondencia al Director.

PREUS DE SUSCRIPCIO

Un trimestre.	1'00 pta.
Número solt.	0'05 »
Número atrassat.	0'15 »

Lladres de nova marca

Fins are, per la majoria de la gent, s'ha tingut un trist y equivocat concepte de la colla de vividors polítichs, que pastejejan ab els interessos del comú; fins are, aquell qui ficava sas mans en una caixa municipal, ó s'absentia de pagar lo que'ls altres pagaban, ó bé percibía un sou que may havia guanyat, podia ser tingut per persona honrada si la seva conducta fora de la política, responia á n'aquesta qualificació.

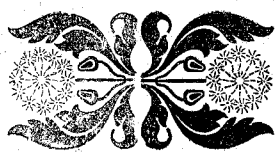
D'aquest gran erro de lesa moral ens en han convenut els fets mateixos. L'home que treballant tota sa vida, may ha pogut surar per no volguer subjectarse á n'aquest llatrocini; que sent un ideal, de redempció, altruista, és igualment honrat que aquell pillet que cohibint la voluntat de ciutadans inconscients, s'entrevessa al avens d'un poble parasit que á glops li xucla la existencia? No. Aquest es mes lladre que un reventa pisos qualsevol; aquest hauria de ser descalificat per tothom perque roba impunement, perque no té el valor de dir «diners ó la vida»; perque ab aquets quartos no roba, perver-

teix l'esperit dels homes, compra conciencias; perque fa tombollar els fonaments de la societat, fent lley del robo.

No n'hi ha prou de que sa vida privada, individual sigui neta; ho ha de ser també la política. Lo contrari fora consentir que els directors de tots els ordres administratius, els funcionaris d'un Estat, els que dirigeixin aquest mateix Estat fossin uns vividors essent honrats individualment, lo que voldria dir que la nació fora corrompuda y els ciutadans nets de tota corrupció, y aixís es insostenible.

Ens en hem d'empapar d'aquesta veritat y havém de recomanar als amichs, á la gent honrada, que s'apartin d'aquets lladres, que'ls tacarian, que'ls corromperian l'ideal, flor de l'ánima, que ens anima á desenmascarar á n'aquets pillets de nova marca.

Son dolsa.

CONVERSA

—Filla, no se pas com hu haurém de fer.

—¿Y donchs que passa?

—¿Qué no n'estás enterada? ¡Reyna santísima! si no's parla de res mes per tota la vila.

—Pero qué, digas; fesme surtir d'aquet mal de cor que m'he posat des que te vist ab aquesta mena de manera de cara de pomas agras.

—Ay filleta, ¡aquets redimontris de manifestors que sols procuran per ells! y jo ja ho pots veurer, ni uns mals remendons puch portar; encare no tinch un cuarto á casa, apa, ja ve en Pau, en Pere y en Berengera y disputanse qui s'els haurá de quedar, com si talment jo tot ho degués, y aixís es qu'els pocas vergonyas s'els emportan y jo'm quedo sens un mal rosegó, ¡qu'es mal ser viuda y no tenir qui te vulga dar una mica d'apoyo! si al menos tingué els noys mes grans... tal vegada no's burlarian d'una d'aquet modo que are ho fan, y'l cas es que no soch jo sola la que'n vaig malament d'aquet robatori, els meus pobres fillets que aviat haurán d'ensenyarho tot, ¡fins la sebal perque, d'en mica, en mica, no podré ni vestirlos, puig fins lo d'ells me roban.

—Pro tú no ets senyora y majora! ¿no pots fer y desfer?...

—Si, pro d'una dona tothom s'en burla, y d'aquí venen las murmuracions de la gent; de que'n fulano s'ha fet una casa ab los meus cuartos, de si l'altre, ja vol plegar lo negoci perque ja'n te prou, y el de mes enllá, viu com un senyor sense fer res.

—Ah si, ja ho he sentit ó dir; y vols dir que aquets quartos son teus.

—¡Y no ho han de ser cristianal ja casa

no passa dia que no n'hi entrin un pou de diners! ¿Y milloras en veus cap? ¿aném gaire grassos, gaire ben vestits?

—Si, es veritat...

—¡Doncas d'ahont surten las misas, sino de las mevas escuradas butxacas! y la gent tan indiferent; lo cor dels homens es tan dolent avuy en dia!... son tan pochels que tenen bons sentiments y tants los contraris que per força han de sucumbir....

—Que vols ferhi fill, paciencia y... procura que aqueixos pochels se tornin molts, á fi de que pugan fer fe la lley.

—¡La Lley! ¡quina paraula! es ben vritat qu'es com un embut, pro del broch gros y tot hi passa, que si no fora aixis... quans y quans podrirían á presiri.

—Pro mira no t'espantis, ja procuraré, si be tinch molt poca influencia, de fer tot lo que puga per descubrir aquet marro y allavons, caurá.. qui caurá, ¡creume que no hi valdrán empenyos! precisament are han surtit uns cuans que per tot se fican y creu que ho fan be, pensa que cuan é n'als tupinaires d'ofici van desbaratar, son capassos de tot; son joves y tenen molt bon cor.

—Deu t'escolt!

—¡No'ns ha d'escoltar donal...

Aixis vaig sentir entre una y dos de la nit que parlavan D.ª Consums y la senyora Rahó.

Valent.

PLANY

¡Gloriosa Santa Barra
abogada dels cacichs,
á tas plantas m'agenollo
el cos farcit de pesichs!
Te preguém ens donguis torça,
del contrari etém perduts;
fes que'l poble sempre dormi,
que tots, tots sigan llanuts;
que las nostrás malifetas
quedin sempre en la foscó,
que ningú cridi y rondini,
que sols l'amo siga jo.
Fes que'l fret aviat vinga,
y aquet siga rigorós,
perque ni un sol mosquit quedi
dintre tot aquet redós.
¡Santa Barra! ¡Santa Barra,
per Deu tingans compasió!
¡tu la Reyna sobirana,
l'abogada d'en Badó!
Fes no's tombi la fortuna,
¡que surtim d'aquet mal pas!
y't prometem durte un ciri
mes llarch qu'en Travé te'l nas,
des del ditxós escrutini
que no'ns podém empassar.
Prometém aná ab cadenas
y descalsos al Remy,
en Pep, Quel y companyia
y tot lo nostre servey.
¡Pro fes aquet gran miracle!
¡fes que se mori EL MOSQUIT
y tots los catalanistas
qu'en mal hora ens han sortit!
¡qu'es reventin quins predican

la bona administració!
¡que'ls consums sigan la mina
per dur sempre ple'l sarró!

Si aixó fas ¡oh, Santa Barra!
fins vindrá l'inconsecuent,
aquell mestre qu's va vendre
per dos cuartos d'aiguarent.
Y per celebrar la festa,
la promesa habent complert,
te convidarém á un xefis
fet á casa en Badoret.
En Bou, portará el tocino,
en Tonet, durá l'arrós,
en Quel, l'anís y el xampany,
y en Pep los cigarros bons...
y aquell mestre de La Roca
llepará com á bon gos.
¡Pro per Deu fes lo miracle!
¡fes que siga un escarment!
¡matal's tots, y fes que quedin
los del trust tan soisament!

Xicoira.

NOCTURN

Es de nit; la bóveda celeste está mes fosca que l'administració de consums, no se sent ni un crit ni un alé, ni els bufechs de'n Jaume de las Patatas, ja es haverhi quietut; tot dorm, y dich, tot perque fins en Castellet ab tot y no haver sigut may adroguer, fa mes de mitj hora que pesa figas desesperadament sota una acacia del jardí de l'Unió, punt ahont no es ben complerta la quietut, donchs, el senyor Guix, explica á la concurrencia, entre la que també hi tenim el gust de veurer á n'el senyor *Infrascrito*, l'argument d'un drama espelusnant que dura sis días y sis nits, drama que ha concebut en companyia ab el mestre de La Roca; en el punt mes culminant de l'obra cuan tothom te el cor esbalotat per la situació tan ben trovada, en Castellet fá un ronch que trenca el cor de l'auditori, y en Guix explica qu'explicarás; cuan arriba á n'el quart acte, tothom adopta el sistema den Castellet, tothom busca una escacia y en Guix es queda sol... are ja hi ha mes quietut, soisament las granotas de las minetas pasan el primer método de solfeig y fan fás-tich de sentir, els grills del camp de la creu de Palou també hi diuen la seva. Y com que á mí m'agrada la contemplació de la naturalesa, camina que caminarás, com aquellas vellas dels cuentos, camina que caminarás, cuan al arribar devant del cuartel de la guardia-civil, sento uns ¡ays! y un xemechs estranys com las angunias de una mongeta avans d'arrencá el bull; sento uns crits estranys y jo que corro avall, avall, perque els crits son per l'indret del ex-registre; la lluna que fins allavors estava enlleganyada es descotxa y hem mira rihent com una boja, semblava com si sem volgués rifar, bo y fent mes estranya la situació fantástica en que'm trovaba. Com mes m'acostaba á n'el *lugar del suceso* la veu me semblava esser la de'l noy Cunillera, pro despres no, ja vaig veurer que's tractava d'un altre ser.

Ab els cabells de punta y las camas en continuu desllorigament, caminaba indecís al istil del caminar de'n Travé el dia de la fugida, ¡peró cá! res vaig treura ben clar, ni una *huella* del crim que jo suposaba perpetrat per aquells indrets, dich mal, si, una *huella*, un indici.

Al endemá en Bou tenta butifarras penjadas en els ferros del taulell; aquells trosos de carn que passaban la maroma en el filferro travesser de sa botiga, ens demostravan clar que aquella veu de la nit anterior no era d'en Cunillera, sino de porch.

Infrascrito.

CANTARELLAS

Un cierto pez s'ofegaba
no anant son negoci en popa,
sort que li va tirar l'am
un llus molt gros de l'Europa.

Arrós barat se pot dar
fent competencia als tenders,
no es estrany si es pot passar
per San Roch sens pagar res.

Estimaba una xicota
y ans d'ahir me va deixá,
tot perque'm trobá llegintne
l'últim «Pueblo Sevilla.»

La bandera catalana
p'els del «Pueblo» es un *pendó*:
si en portarian de copas
d'aiguarent y de vi bó!

Que barata irá la llenya!
farém foch aquet ivern!
¡si ja mos escalfém are,
si aixó sembla ja un infern!
Oli de coco.

Picadas

L'orgue del caciquisme local, el *Pueblo Sevillano*, anuncia una taberna de Vila-major ab 10 duros diaris de *cajón*.

¡Home senyor mestre, vosté hi estaria de perilla á derrera el taulell despatxant are una cirera, are un dátil... vosté seria exprés; aquet *cajón* á vosté, senyor fugitiu de Castelltersol, l'hi vindria de «cajón» ja que com á mestre el senyor Marcel Riu de «La Tralla» l'hi va demostrr palesament que no servia.

Sevillano, Sevillano,
mira que som uns aranyas,
preu que ho sabs, per xó anuncias
que are ja's *torran castanyas*.

Retallém del nostre ximple el «Sevillano»:

«Pero *minyóns*, cuidadito con meter la pata, que las visitas al Juzgado nunca son baratas ni agradables». ¡Ból com se co-

neix senyor *mestre burot* que s'ha vist ab en Foncuberta; ell es el mes indicat pera tractar d'aquest asunto; ni baratas, ni agradables, prou que ho sab ell!

Aquell del barret de palla y del bastó de burot, que'ls Pep, Quel y companyia han llogat per fé'l mussol, diu que las nostres picadas á n'ell li van de *mistó*.

¡Home, no siga tanoca; no vulgui imitá á n'en Goul Si el *lleixiu* nostre li agrada, ¿cóm es que'ns ensenya, donchs, las dents, y fins amenassa ab els Jutjats y presóns?

¿Que ja ens te enveja el *Pueblo*? Ja parla de que fem riure per el calé y veném el Mosquit... etc., etc., si, senyor mal-casat, qu'es com si diguesim senyor mestre, ahir dels beneficis que rendeix el Mosquit, en comprabam una toya á n'el envelat de Sants Metjes; avuy en aquestos precisos moments en que aixó escribim, n'estém refrescant la *canonada* resseca de tant riure á las costellas dels teus amos, demá... qui sab demá lo que farém, per de prompte ja tenim un presupost fet de vintitres duros de torradas durant aquest hivern y tot aixó, tot fent broma, tot venent el Mosquit, qu'es la *pesadilla* dels que't varen comprar; no sabs? cuan un home es veu amenassat, si es un gallina, arrecona diners, compra un revolver y el porta per company en sas deshonrosas corredurías; á tu t'han comprat per poguer anar de nits, tu ets la *pistola* seva, pero ¡ay! els fas figa.

De tots modos á nosaltres ens has d'agrar el teu empleo, el teu lloguer, la teva venta, sense nosaltres trasto inútil, ningú s'hauria adonat de tú per mes que portis corbateta vermella y rialla de traydor á flor de llavis.

Pensa ab els vintitres duros de torradas; son á la esquena dels teus amos.

¡Consecuencia, consecuencia!
—deya un *mestre* que se jó—
¿Cóm tenirne, si la compran per vint duros á Sant Roch.

L'*Infrascrito* diu que no es veritat lo que li dihem dels números y dels comptes; diu que sab tan com el primer la Gramática y la Grimética, diu que está molt fort en reglas de *interés* (ho creyém) y en reglas de companyia (també ho creyém, sobre tot si la companyia es femella); pero nó n'estém ben segurs de las sevas matemáticas, y si no una prova: á que va que no sab dirnos que'n resulta de sumar las següents cantitats heterogenias: un valdrer, un ignorant, un vividor, un soldat borratxo y un tanoca... que va que no ho sab, ¿no? donchs en resulta una *máfega*.

¡Home, no'ns deteriori tant! Nosaltres, senyor mestre, no'ns inspirém en el lloch comú ni molt menos; per aixó li advertim que las nostres Flors Naturals son molt mes flayrosas que aquella que publica en

el últim femer del *Sevillano*, quina flayrens ha fet tancar las portas.

¿Y vosté vol passar per decent, inventor poca-vergonya? Vosté no més te que fantasia y fantasiant, fantasiant, clava en la vida dels altres, retalls de la seva arrastrada vida.

¡Ah! un altre vegada que publiqui veros li deixarem una mitxa cana y dugas lliuras de gramática. Si vol tenir Flors Naturals, no fent us del nostre oferiment, se quedarà sense triar la *Dulcinea*.

Si á mi me passés com alló dels cuentos en els que n'hi ha dos que s'ajugan á dir la mentida mes grossa, deixaria explicar al contrari, y cuan s'en hagués inventat una de fenomenal com aquella de la caldera dels 5.000 calderers dintre, jo no mes diria ab tó solemnia: «La honrada blusa que cubre las fatigadas espaldas de casi la mayoría de nuestros obreros colaboradores...» y l'interfecte es quedaria estupefacte; sinó que aquesta bomba no seria original, perque es ja publicada ab lletres de motllo en el *Pueblo de Sevilla*.

Me crech que lo que demana haviat vindrá, senyor *mestre*; vull dir lo de las llisadas de such de vara de freixa.

Bueno ninot, ja n'hi ha prou, ¿ho sents *Máfega*? are't posarem aquell pitet d'alló del «come y calla» y no't proposis fer mes discursos, ni xerrar per las taulas, ni propassarte ab res; fes la vida de decent, no t'emboliquis, ¿ho sents ninot? no't pensis que per aixó ja'ns sab greu ja deixarte, ets tan ridiculet y tan neula y tan seba... stia, ¿ho sents ninot?

Adeu y fins á un altre, que per are ja'ns has divertit prou y ens fas fástich á nosaltres y á tothom.

¡Home, aquesta es bona! Si ens ho prenguessim á tall de Foncuberta, aquet del *Sevillano* cada dia aniria á veure al Jutje. *Con que*, tot fent broma, senyor mestre de La Roca, fins apretas á n'els teus de la Comisísó de Sants Metjes. ¡*Buenos estamos!*

Els que feyan pagar deu céntims d'entrada á n'aquell envelat, tanoca, eran els que va destacar en Pep pera impedir que no hi anés l'Orfeo Catalá. ¿Ho sabs are? ¿Compréns *infeliz* com els nostres amichs, amants de la cultura, no l'haurian tingut aquet *rasgo* d'analfabet caciquista?

En el poble de... es igual,
—el nom si que tan se val—
cap allá á ple mitj dia
un burot ¡com s'adormia!
Un despert veremador
del carrer, crech de Corro,
dalt d'un carro, ben replé
de rahims, al veure'l que
s'esplayava tant distret
imitant en Castellet,
se diu: «No pago ni un clau,
are es l' hora de fer frau.»
Passa y ¡ay! llavors desperta
el burot, la boca oberta,

badallant sens compasió y planyentse. ¡Bó! un que passa, afegeix: ¡Ah, es de casa; ja m'ha advertit en Badó.

El *Sevillano*, com si li hagués picat un Mosquit, ens surt dihent ab la bilis d'un Sinia que'n «Travé irá á las Cortes». *Cuan tormes*.

El senyor Travé, de qui admirém l'agilitat de peus, podrá anar «á las Cortes», si es del seu gust, á fer lo que ha fet á Granollers: badar. Pero res mes que badar, s'enten; per que com á diputat, solament pot anar á las Cortes de Sarriá, cosa qu'es la que suposém voldrá dir el *bromista* (?) mestre de La Roca.

Deixarem en pau al *Infrascrito* per considerar-lo *peixi minutu* devant de certs *llubarros* bastant avansats d'aquesta vila, quinas diabluras posarem de manifest á fi de que'l públich estiga alerta.

Comensant ja en el número próxim explicarem un cuento á n'el Sr. Roca (Notari). Recomaném á dit senyor que's proveheixi de cotó fluix y es previngui per lo que puga venir. Nesaltres ja ho estém.

Els *llubarros* que anirán apareixent; un *mätuter*, un concejal *demócrata*, un procurador *estira cordetas*, l'actuari *conceller*, el de l'*arrós*, els dos nassos, (el d'el *guix* y el de las *graciosas*), un *apotecari* y un *galeno*; aixó será á mes á mes de'ls del *Trust*.

¡Vaja, no'n volia saber d'altre; *con que* el Centre Catalá no paga el lloguer y el volen *fer fora!* ¿Es aixis senyor mestre del *Sevillano*, com se *compromete nuestra existencia?*

¡No'ns vingui ab orgas! Si vosté té el vici de no pagar no carregui el mort á un altre, ni fassi á n'el seu amo, senyor Pep, la ofensa de que no'ls hagi ja tret de casa seva. Es una de las cosas qu'en Sinia no li perdonaria.

Cada hù te sa fatlera:
en Guix la dona en fer dramas,
el mestre en vendre conciencias
y l'Estrany en fer el maco.

En la sessió del Excm. Ajuntament del dijous, dia 5 del actual, se presentá una instancia dels carnicers y un altre dels tenders, demanant rebaixa en els drets de consums.

Acabadas de llegir, s'aixecá com per art d'estira-cordills, el concejal Sr. Estrany, demanant, que sense passar á la comissió corresponent, se dongués carpetasso á lo que'n ella's demanava.

Es clar, ¿quí mes indicat que dit «democratich» senyor, pera protestar d'aytal rebaixa?

Precisament, aquet es el programa del partit. ¡Paga poble! ¡paga! per aixó'ns votas, ¿no es aixó democratich (?) senyor Estrany? Vaya, vaya de Tonet, que tranquil, mediant en Sinia, son sant y senya y demés pelidonias per l'istill!

Que á las Cortes irá en Travé,
prou es cosa que se bé;
pro á las Cortes qu'ell anirá,
son las Cortes de... Sarriá.

Acetat de plom.

SECCIO D'ANUNCIS

GRAN FONDA DE SISOS

Magatsems de Xicoira

Se donan lliçons pera aguantarse 20 ANYS essent concejal.

Especialitat en la administració de diners dels altres y en **estirar l'orella á n'en Jordi.**
TROVO DE CARTERAS PER EL PROCEDIMENT DEL COIXÍ.

Se proporcionan empleus.

¡MATALAZERO! ¡OJO! ¡PORCURAS!

¡GRAN BARATO!

¡SIN RIVAL!

Depósito de **MARFEGAS** adecuadas para la **JUVENTUD.**

Ni encontrareis de Ciertas (?) desde 5 pasetas an arriba á 5 idem. idem. an abajo.

No decarse angañar, no cuanfundirse. Llebo bidrieras.

Llavero: Qeo, Fuente y Cubierta.

Fábrica de Grassiosas, Sifons y Aixerops

Marca registrada

N A S

ab privilegi.

Grassiosas dolças ab forsa sacarina pera rebentar els ventrells mes resistents.

Sifons pera ajudar la digestió dels que s'alimentan DEL FONDO.

Se donan 5 cupons per cada ral de gasto; á cent cupons regalem cunills de Guix ó concejals d'Ajuntament.

Fabricant: Senyor Pellissot.

Gran Salò de Llimpiabotas

“**EL PUEBLO CACIQUIL**”

á cárrech de *Cierto Pez*, *MAESTRO* en el arte d'enllustrar á la perfección als cacichs, á cambi d'un empleo ó retribución adecuada á sus méritos y á sa inconsecuencia.

Especialitat de la marca que te per lema:

FER DE JUDAS Á LAS CAUSAS NOBLES Y DE JUSTICIA.

Sols s'enllustra ab **BETUN** del trust **caci-comercial.**

Pera mes informes dirigirse á Castelltersol y á La Roca.